

SEGONA ÈPOCA
ABRIL 2005

núm. 31.

Editat:

Institut Interuniversitari
de Filologia Valenciana

Direcció:

Vicent Alonso

Coordinació:

Txema Martínez, Gustau Muñoz,
Francesc Pérez Moragón,
Susanna Rafart, Felip Tobar

Col·laboradors:

Pasqual Alapont, Rafael Alemany,
Enric Balaguer, Carme Barceló,
Josep Lluís Barona, Adolf Beltran,
Vicent Berenguer, Josep Bernabeu,
Assumpció Bernal, Emèrit Bono,
Francesc Calafat, Ferran Carbó,
Enric Casaban, Emili Casanova,
Jordi Colomina, Agustí Colomines,
Germà Colón, Antoni Ferrando,
Josep Antoni Fluxà, Josep Franco,
Antoni Furió, Ferran Garcia Oliver,
Lluís Gimeno, Marc Granell,
Carme Gregori, Albert Hauf,
Josep Iborra, Joan Josep Isern,
Ramon Lapiedra, Gemma Lluch,
Josep Lozano, Josep Martines,
Tomàs Martínez, Josep Martínez Bisbal,
Lluís Meseguer, Isabel Morant,
Vicent Olmos, Manel Pérez Saldanya,
Vicent Pitarch, Joan Ponsoda,
Eugeni Portela, Vicent Raga,
Ramon Rosselló, Pedro Ruiz Torres,
Vicent Salvador, Vicent Simbor,
Enric Sòria, Ferran Torrent,
Pau Viciano, Rafael Xambó.

Disseny:

Albert Ràfols-Casamada

Redacció:

Av. Blasco Ibáñez, 32 - 46010 València
Telèfon: 96 386 40 90 - Fax: 96 386 44 93
E-mail: caracters@uv.es
<http://www.uv.es/caracters>

Il·lustracions:

d'aquest número:
Ramon Ballesté

Distribució:

Gea llibres (València), tel. 96 158 03 11
La Tierra (Alacant), tel. 96 511 01 92
Enlace (Catalunya i les Illes), tel. 93 441 27 80

Maquetació i **I**mpressió:

El Gos Pigall / Graphic 3

P.V.P.: 3 euros

ISSN: 1132-7820

Dipòsit legal: V. 3755-1997

CARÀCTERS

LLIBRES RECOMANATS

Vivim en una cultura de crèdits? Quin és el crèdit de la cultura? Continua essent una arma política? Cal destinar-hi més programes educatius, socials, polítics per reforçar-la? Està en crisi o en renovació? Amb arguments diferents, diverses veus d'escriptors i intel·lectuals dels Països Catalans reflexionen sobre l'estat de la cultura. Les seves opinions en defensen el criteri de qualitat, en valoren el gran potencial, n'eixamplen els límits i el relacionen amb l'ara i l'aquí. El llibre inclou reflexions de Fina Birulés, Joan Borja i Sanz, Salvador Cardús, Carles Llinàs i Puente, Josep Murgades, Oriol Pérez i Treviño, Bernat Puigtobella, Magí Sunyer i Eulàlia Vintró. Tots ells coordinats per Trinitat Gilbert i Albert Mestres. Gilbert (Vilanova i la Geltrú, 1975) és periodista i llicenciada en filologia catalana. Ha treballat en diversos mitjans de comunicació. Actualment dirigeix la revista *Descobrir Cuina*. Mestres (Barcelona, 1960) és escriptor. Ha publicat llibres de poesia, narrativa, assaig i teatre, i ha col·laborat en diversos espectacles com a autor i com a director. És traductor, entre d'altres, de Sade, Pessoa, Mello, Steiner i Landolfi.

Mercè Rodoreda, l'autora cabdal de les lletres catalanes i la més traduïda de tots els temps, va viure entre el 1908 i el 1983, anys que abasten des de la tristament famosa Setmana Tràgica a Barcelona fins a les dues guerres mundials, les dues dictadures espanyoles, el zenit i el nadir de Catalunya, una Guerra Civil i les seves conseqüències, l'exili català del qual ella va formar part. I al bell mig d'un segle turbulent, hi trobem la nena solitària del barri de Sant Gervasi, l'adolescent que es casa amb un oncle seu, la dona de personalitat complexa i "moderna" que entra en els cercles literaris de la Barcelona dels anys trenta, que s'exilia i viu amors apassionats. Hi trobem l'autora de *La Plaça del Diamant*, *Mirall trencat*, *La meua Cristina* i altres contes... Partint de la coneixença i el tracte, per no dir l'amistat, de Marta Pessarrodona amb Mercè Rodoreda en els darrers anys de la seva vida i d'una investigació exhaustiva en diversos arxius, l'autora ha escrit el retrat d'un temps i d'un personatge, un llibre amè i personal que ens aporta elements biogràfics inèdits, alhora que contempla el convulsiu segle XX tant històricament com humanament.

Ramon Ballesté neix a Barcelona el 1958. Estudia Belles Arts a la ciutat del 76 al 80. Des de l'any 81 és professor de dibuix d'institut. Des d'un principi la seva activitat artística ha estat centrada a trobar un llenguatge plàstic capaç de crear formes properes al símbol. Però aquesta imatge-símbol no pretén recrear emblemes culturals, sinó, a la manera dels arquetips de Jung, construir formes que, sorgides de l'atzar o d'una visió fugissera, tinguin la capacitat d'estimular la corda invisible que uneix l'ull i el cor. El punt de partida de les imatges plàstiques a vegades són impressions fugisseres del món real, d'altres són formes evocades per fets o sensacions de la vida quotidiana, i encara d'altres són imatges suscitades pel llenguatge literari. En aquest sentit ha estat molt fèrtil la relació establerta amb l'obra de la Susanna Rafart, que els va dur a fer una exposició conjunta ara fa uns deu anys. Des d'aleshores el seu treball plàstic ha mantingut un lligam recurrent amb moltes de les imatges creades per la Susanna.